

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1510/2018
06.11.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Илије Зиндовића и Божидара Вујичића, чланова већа, у правној ствари тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Миланка Танасковић, адвокат из ..., против тужених: ББ и ВВ, чији је заједнички пуномоћник Леа Герасимовић, адвокат из ..., ради исплате разлике у заради, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/17 од 13.03.2018. године, у седници одржаној 06.11.2019. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/17 од 13.03.2018. године, тако што се **ОДБИЈА** као неоснована жалба тужених и потврђује пресуда Основног суда у Рашкој П1 79/16 од 19.05.2017. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени ББ и ВВ да тужиљи солидарно накнаде трошкове ревизијског поступка од 86.755,00 динара, у року од осам дана од пријема преписа пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Рашкој П1 79/16 од 19.05.2017. године, ставом првим изреке обавезани су тужени, да на име разлике зарада у периоду од 01.06.2009. до 31.05.2010. године, солидарно плате тужиоцу 257.554,13 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, почев од последњег дана у наредном месецу за текући месец па до исплате. Ставом другим изреке, обавезани су тужени да тужиоцу солидарно накнаде трошкове парничног поступка од 127.902,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2852/17 од 13.03.2018. године, преиначена је првостепена пресуда тако што су одбијени тужбени захтеви којим је тужилац тражио да се обавезу тужени да му исплате 257.554,13 динара са законском затезном каматом на појединачне месечне износе ближе одређене овим ставом изреке, почев од последњег дана у наредном месецу за текући месец па до исплате, а тужилац је обавезан да туженима накнади трошкове парничног поступка од 106.000,00 динара

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану одлуку, применом члана 408. у вези члана 403. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку („Сл. гласник РС“ бр. 72/11 и 55/14) па је нашао да је ревизија основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према чињеничном стању на ком је заснована побијана одлука, тужилац је био у радном односу код Компаније ГГ, до продаје ове компаније туженом ББ, спроведене на основу уговора о продаји имовине, методом јавног тендера, закљученог и овереног од стране Другог општинског суда у Београду 26.12.2008. године, између Агенције за приватизацију РС и Компаније ГГ у реструктурирању, као продаваца, и туженог ББ, као купца. Тужени ББ је, у складу са уговором о купопродаји, формирао ново привредно друштво, овде туженог ВВ, који је у радни однос преузео све раднике запослене код Компаније ГГ, па је и са тужиоцем закључио уговоре о раду од 01.06.2009. године. Тужени ББ, као купац, социјалним програмом, који представља саставни део наведеног уговора од 26.12.2008. године, обавезао се да ће сваком запосленом обезбедити најмање права и обавезе утврђене Колективним уговором закљученим 2005. године, са свим важећим анексима, да се зарада сваког запосленог утврђује на бази података из Анекса1 А и Б из овог социјалног програма, те да зарада не може бити нижа од просека зараде запосленог у последња три месеца који су претходили објави јавног позива за продају, као и да ће ново друштво поштовати Колективни уговор у периоду од једне године од дана испуњења и то са важећим анексима. Тужиоцу је у спорном периоду од 01.06.2009. до 31.05.2010. године тужени ВВ исплатио просечне тромесечне зараде коју им је Компанија ГГ исплатила месеце за април, мај и јуни 2008. године, односно за последња три месеца која су претходила објави јавног позива. Компанија ГГ тужиоцу није исплаћивала зараде у складу са Посебним колективним уговором за делатности угоститељства и туризма („Сл. гласник РС“, бр. 74/07), већ према ценама рада из Појединачног колективног уговора, па је правноснажном пресудом Општинског суда у Рашкој П1 242/08 од 18.11.2008. године, Компанија ГГ обавезана да му на име разлике између исплаћених и зарада припадајућих по Посебном колективном уговору, за период од 01.01.2007. до 31.08.2008. године, плати досуђене износе са припадајућом законском каматом. Тужбом у овој правној ствари тужилац потражује исплату разлике између исплаћених зарада према Појединачном колективном уговору и зарада обрачунатих применом цене рада из Посебног колективног уговора за делатност угоститељства и туризма за спорни период. Висина разлике зарада утврђена је оценом налаза и мишљења вештака економске струке у висини од 257.554,13 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепеном пресудом је усвојен тужбени захтев и тужиоцу досуђени утврђени износи на име разлике зараде у спорном периоду.

Побијаном правноснажном пресудом преиначена је првостепена одлука и тужбени захтев тужиоца одбијен, као неоснован, уз закључак другостепеног суда, да је тужени ББ као купац, у целости испунио своју обавезу преузету уговором о продаји имовине методом јавног тендера, чији је саставни део био социјални програм, те да је тужени ВВ, тужиоцима у спорном периоду исплатио зараде у висини утврђеној на основу просечне тромесечне зараде коју им је за април, мај и јун 2008. године исплатила и Компанија ГГ, што и захтев тужиоца за исплату разлике зарада чини неоснованим.

Врховни касациони суд налази да се ревизијом основано указује да је побијаном другостепеном пресудом погрешно примењено материјално право.

Наиме, одредбом члана 2. КУ за делатности угоститељства и туризма („Сл. гласник РС“ бр.81/03 и 96/03), прописано је да ће се овај колективни уговор применити непосредно ако се код послодавца Појединачним колективним уговором или општим актом послодавца запосленима дају мања права и утврђују неповољнији услови рада од права утврђених законом и посебним колективним уговором, а чланом 41. овог КУ утврђена је цена рада у бруто месечном износу од 6.850,00 динара за пун фонд радних сати. Нови Посебни колективни уговор за делатност угоститељства и туризма Србије ступио је на снагу 17.08.2007. године, који је чланом 44. став 2. прописао да се основна зарада за најједноставнији посао (коэффициент 1) утврђује по радном часу у висини минималне зараде утврђене одлуком Социјално економског савета Републике Србије, у складу са законом, док је чланом 2. преузета истоветна одредба у погледу непосредне примене Колективног уговора у случају неповољнијих услова рада или мањих права у појединачним уговорима послодаваца.

У конкретном случају није спорно да је ранији послодавац - Компанија ГГ тужиоцима исплаћивао ниже зараде од зарада обрачунатих по ценама рада из Посебног колективног уговора, због чега је правноснажном судском одлуком од 18.11.2008. године, Компанија ГГ обавезана да му плати разлику између исплаћених и припадајућих зарада, за период од 01.01.2007. до 31.08.2008. године, обрачунатих у складу са Посебним колективним уговором.

Уговор о продаји имовине Компаније ГГ, овде туженом ББ, закључен је 26.12.2008. године. Саставни део овог уговора чини социјални програм, којим се купац (тужени ББ обавезао да ће запосленима дати најмање права и обавезе утврђене Колективним уговором закљученим 2005. године са свим важећим анексима. Исту обавезу имао је и тужени ВВ, кога је основао купац и код кога су тужилац засновао радни однос, али му овај тужени, као послодавац, зараде није исплатио на овај начин, односно за спорни период му није исплатио тромесечни просек зараде у складу са Посебним колективним уговором, већ према тромесечном просеку зарада које му је исплатио ранији послодавац - Компанија ГГ.

Међутим, ранији послодавац тужиоцу зараду није обрачунавао и исплаћивао у складу са Посебним колективним уговором за делатности угоститељства и туризма, већ према ценама рада из Појединачног колективног уговора, а што је утврђено правноснажном пресудом Општинског суда у Рашкој од 18.11.2008. године, због чега је и обавезан да тужиоцу плати разлику између исплаћених износа зарада и износа који представљају зараду правилно обрачунату у складу са Посебним колективним уговором за делатности угоститељства и туризма. То значи да зарада тужиоца за април, мај и јуни месец 2008. године представља зараде утврђене у наведеном судском поступку, а не зараде које му је погрешно обрачунао и исплатио ранији послодавац (Компанија ГГ).

Имајући ово у виду, као и да је наведена правноснажна судска одлука донета пре закључења уговора о продаји имовине Компанија ГГ, то су тужени ББ, који је у својству купца закључио овај уговор, као и тужени ВВ, који је основан од стране купца и код кога је тужилац засновао радни однос, били у обавези да, у складу са социјалним програмом, који чини саставни део уговора о продаји имовине од 26.12.2008. године, тужиоцу исплате зараде у висини просечне тромесечне зараде за последња три месеца који су претходили објави јавног позива, односно за април, мај и јуни месец 2008. године, али узимајући као висину

зарада износе утврђене наведеном судском одлуком, односно узимајући у обзир и висину разлике зараде - коју је тужиоцу обавезан да плати његов ранији послодавац - Компанија ГГ.

Како тужени нису поступили на овај начин, то су правилно првостепеном одлуком тужени обавезани да тужиоцу солидарно плате разлику зараде за спорни период, у висини од 257.554,13 динара, колико је утврђено правилном оценом налаза и мишљења судског вештака.

С обзиром да је другостепеном пресудом, погрешном применом материјалног права преиначена првостепена одлука и захтев тужиоца одбијен, као неоснован, Врховни касациони суд је, применом члана 416. став 1. ЗПП, одлучио као у ставу првом изреке.

Тужилац је успео у поступку по ревизији, па му у складу са одредбом члана 153. и 154. ЗПП, припадају трошкови овог поступка, који су му досуђени у висини од 86.755,00 динара и то на име трошкова за састав ревизије од стране адвоката, на име таксе за ревизију и одлуку по ревизији, све према важећој Адвокатској тарифи и Таксеној тарифи из Закона о судским таксама.

У складу са изнетим, применом члана 165. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић